

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
XAVIER, CHICO

Viața continuă în lumea de dincolo / Chico Xavier. -
București: Editura Ganesha, 2019
ISBN 978-606-8742-52-6

159.9

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin
Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594
e-mail: contact@edituraganesha.ro
web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, Fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

CHICO XAVIER

VIATA , *continua* ÎN LUMEA DE DINCOLO

de spiritul
Andre Luiz

editura
ganesha
2019

Chico Xavier

CUPRINS

VIAȚA CONTINUĂ ÎN LUMEA DE DINCOLO...	VII
OMAGIU	IX
1 O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ	1
2 LA UȘA UNUI PRIETEN APROPIAT	9
3 O AJUSTARE PRIETENOASĂ	19
4 REÎNNOIRE	27
5 REÎNTÂLNIREA	37
6 ÎNȚELEGERE FRATERNĂ	47
7 ALZIRA OFERĂ INFORMAȚII	57
8 O ÎNTÂLNIRE PLINĂ DE ÎNVĂȚĂMINTE	65
9 FRATELE CLAUDIO	75
10 EVELINA SERPA	85
11 ERNESTO FANTINI	95
12 JUDECATĂ ȘI IUBIRE	105
13 NOI ÎNDATORIRI	115
14 NOI DIRECȚII	127
15 MOMENTUL ANALIZEI	139
16 EFORTURI DE REÎNNOIRE	149
17 CHESTIUNI ALE INIMII	157
18 ÎNTOARCEREA	167

19	REVIZUIRILE VIETII.....	181
20	COMLOTUL DEZVĂLUIT.....	193
21	ÎNTOARCERE ÎN TRECUT.....	205
22	BAZE ALE UNUI NOU VIITOR.....	219
23	ERNESTO LA LUCRU.....	233
24	EVELINA ÎN ACȚIUNE.....	249
25	O NOUĂ DIRECȚIE.....	263
26	ȘI VIAȚA CONTINUĂ ÎN LUMEA DE DINCOLO... ..	273
	GLOSAR.....	293

VIAȚA CONTINUĂ ÎN LUMEA DE DINCOLO...

Dragă cititorule,

Nu scriem aceste rânduri nici pentru a-l prezenta, nici pentru a-l lăuda pe Andre Luiz, prietenul care s-a arătat demn de aprecierea și mulțumirea noastră pentru paginile consolatoare și constructive pe care le-a trimis din lumea spirituală în lumea fizică.

Totuși, privind chestiunea existenței „post mortem”, ar fi corect să spunem că, în acest volum, el aduce informații diferite de cele pe care le-a adunat în „Nosso Lar”, colonia spirituală unde a ajuns, la momentul potrivit, după moartea sa fizică.

Toate personajele din această povestire sunt personaje reale ale căror nume au fost, desigur, schimbate, astfel încât să nu îi măhnim pe cei dragi lor încă aflați pe Pământ. Experiențele acestor personaje sunt foarte diferite de cele ce descriu calea parcursă de Andre Luiz însuși în timpul primului său contact cu lumea spirituală, iar acest lucru ne face să înțelegem că nivelurile de cunoaștere și responsabilitate variază infinit.

De fapt, planurile existențiale pentru locuitorii lumii de dincolo sunt personalizate în multe feluri diferite, iar viața fiecăruia este invariabil individualizată în funcție de starea sa psihică.

Respect Acest lucru este de înțelese.

Cu cât are mai mult de învățat un spirit încarnat, cu atât sunt mai dureroase consecințele timpului irosit; cu cât este mai rebel un individ în fața Adevărului, cu atât sunt mai cumplite consecințele propriei sale încăpățănări.

Cu atât mai mult, observăm că societatea din lumea spirituală reflectă obișnuințele pe care aceasta le-a cultivat în timpul vieții fizice pe Pământ.

Spiritele ce părăsesc viața fizică în timp ce locuiesc într-un oraș asiatic nu vor regăsi în lumea fizică obiceiurile și clădirile unui oraș din civilizația vestică, și viceversa.

O construcție onorabilă nu apare fără cooperarea efortului și timpului, așa cum nechibzuința sau violența nu fac parte din Planurile Divine care supraveghează Universul.

Și pentru a nu insista prea mult asupra detaliilor de care ne putem lipsi, vom reafirma doar că, după trecerea noastră în lumea spirituală, vom descoperi propriul nostru portret spiritual în situațiile pe care noi înșine le-am creat, răsplătindu-ne fie pentru binele făcut prin intermediul lor, fie pentru răul pricinuit de ele.

Astfel, să începem lectura noii cărți a lui Andre Luiz, având certitudinea că, pe măsură ce dăm paginile, vom fi uimiți să descoperim multe elemente ce țin de propria noastră poveste în timp și spațiu, îndemnându-ne să medităm și să ne autoexaminăm, realizând că viața continuă, plină de speranță și efort, progres și realizări în fiecare sector al vieții cosmice, cu respectarea legilor divine.

Emmanuel,

Uberaba, 18 aprilie 1968

OMAGIU

Cinstim primul centenar al
Genezei după Spiritism, de Allan Kardec

Andre Luiz

Uberaba, 18 aprilie 1968

Allan Kardec

< 1 >

O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Vântul se juca cu frunzele uscate când Evelina Serpa – Dona Serpa – se decise să ia loc pe o bancă ce părea să o invite la odihnă.

Grădina era tăcută în liniștea acelei după-amiezi călduroase.

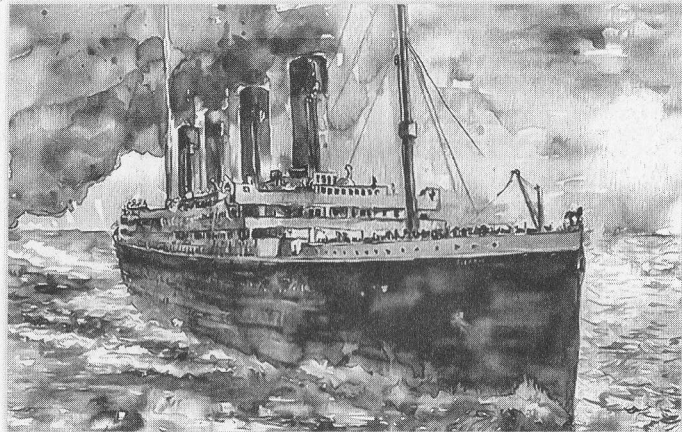
Doar câțiva turiști se aflau în Hotelul Minas Gerais¹ în acea a doua săptămână din octombrie, și printre aceștia se număra și Dona Serpa, însoțită de o asistentă care rămăsese în urmă, în camera de hotel.

Tânjind după o perioadă în care să fie singură cu ea însăși, Dona Serpa evadase din agitația vieții cotidiene.

Își dorea să reflecteze. Și chiar din acest motiv se ascundea acum la adăpostul bolții înverzite, privind la rândurile de azalee ce stăteau să înflorească și care anunțau cu mândrie sosirea primăverii.

Simțindu-se protejată în mijlocul aceluia foliar dens, permise propriilor gânduri să zboare...

¹ Poços de Caldas, așa cum a fost amintit de personaje în capitoul 6. Este o stațiune balneară aflată în statul Minas Gerais, localizat în sud-estul Braziliei. Cunoscut în principal pentru băile termale, se situează pe cursul de apă Poços de Caldas, lângă râul Pardo.

Medicul de familie îi recomandase să se odihnească pentru a-și aduna forțele înaintea operației la care urma să fie supusă. Pe măsură ce pune în balanță avantajele și riscurile intervenției chirurgicale, amintirile scurtei sale vieți i se derulau în minte.

Se căsătorise în urmă cu șase ani.

La început totul fusese asemenea unei croaziere pe un vas de aur de-a lungul apelor cristaline. Un soț și fericire. În al doilea an al căsniciei a apărut și sarcina la care speraseră cu înflăcărare; totuși, odată cu sarcina apăruse și boala. Se descoperise că trupul ei se deteriora. Rinichii săi erau incapabili să gestioneze orice fel de sarcină suplimentară, iar inima sa era asemenea unui motor aflat pe cale de a se îneca și a muri. Ginecologul său îi recomandase un avort terapeutic și, în ciuda tristeții enorme a cuplului, fetusul fu smuls din incubatorul matern asemenea unui pui de pasăre alungat din cuib.

Din acel moment, drumul vieții sale devenise o cale a plângerii. Caio, soțul ei, se transformase într-un prieten

atent, care însă nu mai era interesat de ea din punct de vedere erotic. Cedase cu ușurință farmecelor altei femei: o tânără necăsătorită, a cărei inteligență și impulsivitate Evelina le putea deduce din bilețelele pe care el le uita prin buzunare și care erau pline de cuvinte pasionale și de urma săruturilor ei lăsate pe hârtie de rujul roșu.

Singurătatea și dezamăgirea pe care le îndurase în propriul său cămin fuseseră probabil factorii declanșatori ai crizelor îngrozitoare ce îi dădeau periodic senzația unei greutăți copleșitoare ce îi strivea pieptul.

În astfel de momente ea simțea greață, dureri de cap cumplite, frisoane, o senzație de arsură în mâini și picioare și o creștere considerabilă a tensiunii arteriale. La apogeul agoniei sale, avea sentimentul că urma să moară chiar atunci. Însă, în scurt timp după acest moment își revenea, doar pentru a avea o recădere câteva zile mai târziu, odată cu o nouă decepție în privința soțului său.

Energia ei se deteriorase, forța sa scădea...

De mai bine de doi ani mergea de la un medic la altul, de la un specialist la altul.

Diagnosticul unanim fusese dat într-un final. Doar o procedură chirurgicală riscantă i-ar putea reda sănătatea.

În adâncul ființei sale, intuiția îi spunea că această problemă a sa de sănătate era cu adevărat gravă și că ar putea să ducă chiar și la moartea sa.

Cine putea ști cu exactitate? – se întrebă ea.

Putea auzi ciripitul vrăbiilor, ale căror triluri asigurau fundalul sonor potrivit gândurilor sale, începând astfel să își evalueze viața împărțind-o în năzuințe și eșecuri.

Merita cu adevărat să evite pericolul pe care îl presupunea intervenția chirurgicală, despre care știa că este dificilă, doar pentru a continua să trăiască, bolnavă, alături de un bărbat care uitase jurămintele făcute la propria nuntă? Și nu era rezonabil să accepte ajutorul pe care știința medicală i-l putea oferi, astfel încât să își poată recupera sănătatea și să lupte pentru o nouă viață în cazul în care soțul său ar fi părăsit-o definitiv? Avea doar douăzeci și șase de ani. Nu era oare drept față de ea să spera la noi căi spre fericire în viitor? Deși tatăl său îi lipsea teribil – acesta se dezîncarnase pe când ea era încă un copilăș – fusese crescută ca unicul copil de mama sa iubitoare și devotată, care la rândul său îi oferise un tată vitreg plin de bunătate și afecțiune. Aceștia doi împreună cu soțul său reprezentau toată familia pe care o avea acasă.

În acel moment, scufundată în briza plăcută a apusului, se gândea la cei dragi ai săi, aflați așa departe: soțul său, draga sa mamă și tatăl său vitreg.

Pe neașteptate, își aminti de tatăl său decedat și de copilul său care îi fusese luat încă dinainte de a se fi născut. Era religioasă, o catolică practicantă, și în ceea ce privea viața după moarte, ea rămânea fidelă credințelor fundamentale ale religiei sale.

Unde ar putea fi acum tatăl și copilul său? – se întreba ea. Dacă se întâmpla ca ea însăși să moară din cauza bolii de care suferea, îi va revedea oare? Și dacă da, unde? Nu era rezonabil să se gândească la asta din moment ce ideea morții îi revenea constant în minte?

Era complet cufundată în acest monolog interior când cineva apărură în fața sa. Era un domn mai în vârstă, al cărui zâmbet prietenos îi stârni imediat interesul și curiozitatea.

— Dona Serpa? – întrebă acesta respectuos.

Cum ea dădea uimită aprobator din cap, el adăugă:

— Iertați-mi, vă rog, îndrăzneala, dar am înțeles că locuiți în São Paulo. Și eu la fel. Prin circumstanțe total neașteptate, un prieten mi-a spus că atât eu, cât și dumneavoastră suferim de aceeași problemă de sănătate.

— Mi-ar face plăcere să aflu mai multe, spuse tânăra femeie, observându-i stânjeneala.

Ca răspuns la bunătatea din vocea ei, el se prezentă:

— Nu e nimic care să vă alarmeze, Dona Serpa; Ernesto Fantini, la dispoziția dumneavoastră.

— Încântată de cunoștință, spuse Evelina, și privind chipul acela ridat, pe care boala își lăsase amprenta, adăugă: Așezați-vă și odihniți-vă. Iată-ne aici, în această împrejurime naturală imensă, și aparent suntem singurii interesați de atmosfera reconfortantă pe care aceasta o are de oferit.

Încurajat de atitudinea prietenoasă a femeii, Fantini luă loc lângă ea și continuă să vorbească, antrenându-se într-un dialog inspirat de o atracție reciprocă.

— Proprietara hotelului unde suntem cazați s-a împrietenit cu asistenta dumneavoastră. Prin intermediul său am aflat că dumneavoastră de asemenea aveți de înfruntat o operație chirurgicală dificilă.

— De asemenea?

— Da, pentru că și eu sunt în aceeași situație.

— Ah...

— Presiunea arterială este oscilantă, iar întregul meu organism funcționează haotic. Sunt deja trei ani de când tot

consult diverși specialiști. Într-un final, verdictul radiografiilor mă condamnă: o tumoră îmi afectează glanda suprarenală. Bănuiesc că este o chestiune destul de gravă.

— Înțeleg, răspunse Evelina ezitând, și arătând foarte palidă. Știu despre ce vorbiți... Nu trebuie să îmi explicați. Din când în când cred că experimentați crize: senzația de sufocare în piept; bătaile inimii o iau razna; dureri de cap și stomac; venele din zona gâtului se umflă; senzația de rece și fierbinte în același timp, și ideea că moartea bate la ușă...

— Chiar așa.

— Apoi, te simți puțin mai bine pentru o vreme, pentru ca mai târziu să o iei din nou de la capăt la prima supărare.

— Știți cum se simte.

— Din păcate.

— Medicul mi-a spus denumirea bolii de câteva ori. Aș vrea să știu dacă și dumneavoastră ați primit aceeași informație în ceea ce privește afecțiunea de care suferiți.

Fantini scoase un carnet din buzunar și citi cu voce tare cuvintele exacte care defineau problema sa de sănătate.

Cu greu reuși Dona Serpa să își mascheze disconfortul auzind termenul științific, dar reușind să se stăpânească, confirmă:

— Da, vorbind în numele doctorului meu, aceasta este afecțiunea de care soțul meu mi-a spus că sufăr.

Nou-venitul realizează cât de tulburată era Evelina și încercă să fie amuzant:

— Ei bine, cel puțin suferim de o boală cu o denumire rară și drăguță.

— Ceea ce nu înseamnă că nu avem parte de simptome frecvente și neplăcute, replică ea fermecătoare.

Fantini ridică privirea spre cerul albastru al după-amiezii ca și cum își dorea să ducă conversația la următorul nivel. Evelina acompanie pauza sa cu o liniște plină de emoție, arătând că și ea dorea să ridice conversație deasupra suferinței și că era dornică să reflecteze și să filosofeze.

< 2 >

LA UȘA UNUI PRIETEN APROPIAT

Curând o mică trăsură apărură în câmpul lor vizual, mișcându-se foarte, foarte încet.

Privind calul care se apropia puțin câte puțin, domnul o întrebă pe Evelina:

— Știu că aveți nevoie de odihnă, dar dacă mi-ați accepta invitația de a face o plimbare în jurul izvoarelor termale...

— Mulțumesc, răspunse ea, dar nu pot. Momentan, odihna este cel mai bun medicament.

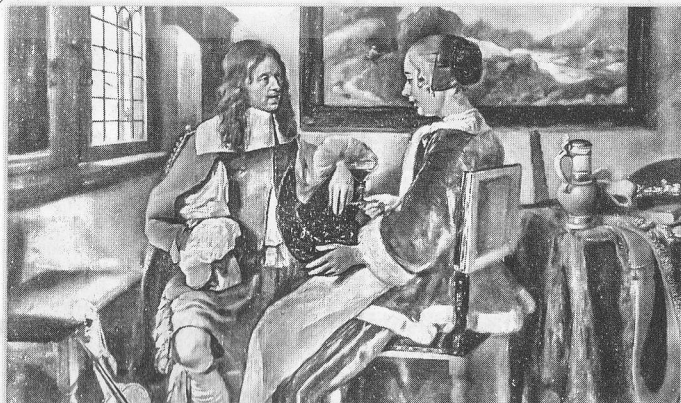
— Adevărat. În situația noastră nu ne permitem zdruncinături.

Mica trăsură trecu foarte aproape de locul retras unde se aflau.

Ambii observară de ce aceasta se mișca așa încet. Fusese evident implicată într-un accident și avea o roată deteriorată, înaintând cu dificultate, iar tânărul birjar se deplasa pe jos ghidând animalul cu mare grijă, lăsându-l aproape fără căpăstru.

Dona Serpa și noul său prieten îi urmăriră cu privirea până când aceștia dispărură la următoarea cotitură.

Fantini zâmbi larg și spuse calm:

— Dona Serpa...

Ea îl întrerupse cu un zâmbet larg și îl corectă pe un ton prietenos:

— Spune-mi Evelina. Cred că, din moment ce amândoi împărtășim o boală rară, avem dreptul la o prietenie spontană...

— Foarte bine! spuse Fantini. Și de acum încolo, tu îmi vei spune doar Ernesto.

Își lăsă mâna lipsită de vigoare să se odihnească pe spătarul acelei bănci mari și continuă:

— Dona² Evelina, ai citit vreodată ceva despre spiritualism?

— Nu.

— Ei bine, aș vrea să îți spun că acea trăsură mi-a amintit de câteva notițe pe care le-am scos ieri pe când studiam. Scriitorul interesant pe care îl citeam, deși folosind o definiție pe care el însuși o consideră superficială, înțelege ființa

2 În societatea braziliană, *Dona* este un termen care arată respectul față de o femeie și este folosit împreună cu prenumele acesteia.

umană ca având trei învelișuri, în mare parte asemănătoare trăsurii, calului și birjarului, cei trei colaborând în demersul lor.

— Cum poate fi asta posibil? întrebă Evelina accentuând surprinderea sa și aruncându-i o privire glumeață.

— Trăsura ar corespunde corpului fizic; animalul poate fi comparat cu corpul spiritual, care este matrița și susținătorul fenomenelor ce ne garantează existența fizică, iar birjarul simbolizează spiritul nostru, care este adevăratul nostru sine în guvernarea mentală a vieții noastre. O „trăsură” deteriorată, asemenea celei pe care tocmai am văzut-o, ar reprezenta un trup bolnav, și când vehiculul devine complet nefolositor, șoferul îl abandonează la groapa de fier vechi a naturii și urcă din nou pe cal, astfel încât amândoi să poată continua călătoria... Asta, desigur, se întâmplă în momentul morții sau dezîncarnării. Acum inutil, corpul fizic se întoarce în țărână, în timp ce spiritul nostru, îmbrăcat într-un veșmânt de materie subtilă care îi condiționează existența terestră, purcede să viețuiască într-un alt plan, unde veșmântul de materie densă nu îi mai este de niciun folos.

Evelina râse, fără a pierde însă din vedere respectul datorat interlocutorului, și argumentă:

— O teorie ingenioasă! Vorbești despre moarte, dar ce se întâmplă cu acest trio când dormim?

— Din motive bine întemeiate, în timpul somnului fizic, cele trei elemente se odihnesc într-o manieră care diferă de la

